

[A. M. Hansen.]

nemlig at være af meget stor Betydning, at vi naar op til dette; thi netop det at naa op til den store Sukkerroemængde betingelser, at Fabrikkerne Ydemuligheder kan blive udnyttet helt og fuldt, saa at man derigennem har større Sandsynlighed for at kunne naa et Overskud. Hvis ikke Ordningen animerer Dyrkerne til at udvide Arealerne eller til, at der kommer flere Dyrkere med ind, løber man netop den Risiko, at den foreslaaede Ordning ikke bliver tilstrækkelig lønnende.

Derfor mener jeg, at splittende Kræfter i de sukkerroedyrkende Egne kan gøre store Ulykker ved at hindre Tilgangen til Tegningen. Jeg haaber, at det skal lykkes i det kommende Udvalg ved nærmere Undersøgelse at faa konstateret Rentabilitetsmulighederne og ligeledes, om der, hvis det gøres nødvendigt, kan ydes lidt mere paa en eller anden Maade.

Jeg vil gerne til en vis Grad give min Tilslutning til, hvad det ærede Medlem Hr. Clausager pegede paa med Hensyn til De danske Sukkerfabrikker. Vi kan jo dog ikke se bort fra, at De danske Sukkerfabrikker har haft en Række gode Aar, og det maatte jo være muligt, at man ved den Forhandling, der staar paa, kunde begrænse deres Fortjeneste. Efter Forslaget er det jo saaledes, at med en Sukkerpris paa 32 Ø. pr. kg af Fabrik er det højeste, Sukkerfabrikkerne kan faa, 6 pCt. Jeg vil gerne spørge den højtærede Handelsminister, om man ikke under Forudsætning af, at Verdensmarkedets Pris paa Sukker steg højere end til de 32 Ø., hvor Forslaget byder, at Sukkerroedyrkerne og Fabrikkerne skal følges ad med Fortjenesten, kunde standse Aktiekapitalens Udbytte ved de 6 pCt. og lade Roedyrkerne have den Chance at faa Resten af Overskuddet, naar Aktiekapitalen har faaet 6 pCt. Der er vel nok adskilligt, der tyder paa, at der vil komme en saadan Stigning, og det er klart, at hvis den kommer, bortfalder det Agitationsgrundlag for det ærede Medlem Hr. Clausager om Prisfordyrelsen paa Livsfornødenheder, men det tror jeg ikke vilde være det, der gjorde det ærede Medlem mest ondt i denne Sag.

Jeg vil slutte mine Bemærkninger med at udtale Haabet om, at den Sukkerordning, der forhaabentlig snart bliver til Lov her i Rigsdagen, maa blive af en saadan Beskaffenhed, at den kan animere til Tegning af Arealer, saa vi for det kommende Aar faar en saa stor Produktion, at vi kan forsyne os selv helt og fuldt.

Hans Hansen: Det nytter jo ikke at opholde sig ved Grundene til, at dette Lovforslag er forelagt. Det er jo svigtende Rentabilitet for Sukkerfabrikationen her i Landet, og det er jo, som det ærede Medlem Hr. Clausager anførte, en Skæbne, der har ramt al Produktion her i Landet. Søger man efter Grunden til dette, ligger det jo i hvert Fald for Sukkerfabrikationens Vedkommende i høj Grad deri, at ikke alene er Sukkerfabrikkerne overkapitaliserede paa Grundlag af en Beskyttelse, som Staten har givet dem, men de Ejendomme, der har haft Betingelser for at udnytte Sukkerroedyrkningen, er blevet overprioriterede paa Grund af Sukkerroedyrkningens Rentabilitet. Vi er saa kommet ind i Forhold, der gør det umuligt, at de Kapitaler, der er anbragt i Sukkerfabrikationen, og de Prioriteter, der er anbragt i Ejendomme, kan forrentes, og saa forelægges der et Lovforslag, som gaar ud paa at muliggøre en Forrentning af disse Kapitaler. Andet og mere er Forslaget jo ikke.

Det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch sluttede sin Udredning af de Vanskeligheder og Trængsler, som Sukkerfabrikationen her i Landet har gennemgaaet, med, at det gjaldt om at sikre Sukkerroedyrkningen og Fabrikationen af Sukker, og hans Betragtninger var af en saadan Beskaffenhed, at jeg maa betegne dem som et meget varmt Forsvar for hele den Tendens til Protektionisme, som ganske umiskendeligt breder sig ikke alene i konservative Kredse, men ogsaa hos alle andre, der hidtil har været frihandelsvenlige. Men det forekommer mig, at det ærede Medlem glemte den Opgave, som efter min Mening var hans, nemlig at varetage det forbrugende Publikums Interesser. Det, der sker ved Forslaget, er det simple, at man opnaar en Forrentning af Sukkerkapitalen paa 4—5 pCt. — det eneste faste Moment — og dernæst Sikkerhed for, at Roedyrkerne faar en Minimumspris paa 180 Ø. pr. Dobbeltcentner, men ikke Sikkerhed for, at Sukkerroedyrkningen er rentabel.

Naar man nu vil se — det har ogsaa den ærede foregaaende Taler været inde paa —, hvilke Kaar den Kapital, der er anbragt i Sukkerfabrikkerne, har haft, er det interessant at undersøge f. Eks. Greens Danske Fonds og Aktier, som viser, at Sukkerkapitalen i Aarene fra 1912 i alt har faaet et Udbytte, der svarer til ca. 3 Gange Aktiekapitalen. Nu kommer den højtærede Handelsminister her med et Lovforslag, der ikke tilsigter noget mindre end at sikre den Kapital en fast Rente og at sikre Sukkerroedyrkerne en Pris, der vel